

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การกล่าวถึงเรื่องเพศเป็นสิ่งที่ต้องใช้ความระมัดระวังในการใช้ภาษาเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะในสังคมที่มีค่านิยมเกี่ยวกับการใช้ถ้อยคำว่าไม่ควรกล่าวถึงเรื่องเพศในที่สาธารณะ เช่นสังคมไทย ดังที่ อิระจิต ลิตรากุล (Leetrakul , 1978, p. 77) ได้กล่าวถึงเรื่องเพศว่าเป็นเรื่องที่น่าละอายและเป็นเรื่องเฉพาะบุคคล เมื่อต้องกล่าวถึงเรื่องเพศซึ่งเป็นเรื่องต้องห้ามโดยไม่ให้เป็นการใช้ภาษาที่ขัดต่อค่านิยมและวัฒนธรรมของสังคม จึงต้องมีการใช้ภาษาในเชิงเปรียบเทียบเพื่อหลีกเลี่ยงการกล่าวถึงเรื่องเพศอย่างตรงไปตรงมา ดังจะเห็นได้จากบทอศักรรยที่ปรากฏในวรรณกรรมไทยซึ่งบรรยายถึงการมีเพศสัมพันธ์โดยการกล่าวถึงเรื่องอื่นมาเปรียบเทียบแทน (สุมนา อุษณีย์มาศ, 2543, น. 73) เมื่อพิจารณาวรรณกรรมตั้งแต่อดีต เช่น ลิลิตพระลอ อิเหนา เสภาเรื่องขุนช้างขุนแผน และพระอภัยมณี ฯลฯ จนกระทั่งวรรณกรรมในปัจจุบัน พบว่ามีการกล่าวถึงการแสดงความรักระหว่างชายหญิงในเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ ซึ่งการกล่าวถึงฉากรักหรือบทอศักรรยในวรรณคดีเป็นการเน้นความเปรียบจนกระทั่งคนอ่านไม่รู้สึกรู้ว่าเป็นการกล่าวถึงเรื่องในทางกามารมณ์ เนื่องจากผู้เขียนจะใช้กลวิธีในการพรรณนาโดยอาศัยการเปรียบเทียบเพื่อให้ผู้อ่านตีความหมายเอง

ราชบัณฑิตยสถาน (2546, น. 603) ได้อธิบายความหมายของ “บทอศักรรย” ว่าหมายถึง บทร้อยกรองตามธรรมเนียมนิยมในวรรณคดี พรรณนาเพศสัมพันธ์ของชายหญิง มักกล่าวให้เป็นที่เข้าใจโดยใช้โวหารเป็นสัญลักษณ์หรืออุปมาอุปไมย วรรณกรรมในอดีตผู้ประพันธ์มักนำธรรมชาติหรือสิ่งแวดล้อมรอบตัวมาเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการเปรียบเทียบ ดังตัวอย่างบทอศักรรยระหว่างพระลอกับพระเพื่อนและพระแพง จากวรรณกรรมเรื่องลิลิตพระลอ เป็นการนำรูปภาพที่เกี่ยวข้องกับธรรมชาติมาเปรียบเทียบเพื่อหลีกเลี่ยงการกล่าวถึงเรื่องเพศที่เกี่ยวข้องกับการมีเพศสัมพันธ์อย่างตรงตัว ซึ่งผู้อ่านอาจไม่ทราบว่าเป็นการกล่าวถึงพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ เนื่องจากเป็นการใช้รูปภาพเปรียบเทียบ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

บุษบาบานคลีคล้อย	สร้อยแลสร้อยซ้อนสร้อย
เสียดสร้อยสระศรี	
ภุมรีคลึงคู่เกล้า	กลางกมลยรรเย้า
ยั่วร้องขานกัน	
ทรงสระสรวรค์ไปเพียง	สระพระนุชเนื้อเกลี้ยง
อาบไฉ่เอาใจ	
แสนสนุกในสระน่อง	ปลาชื่นชมเด่นต้อง
ดอกไม้บัวบาน	

(ลิลิตพระลอ, 2517, น. 119)

เมื่อสังคมมีการเปลี่ยนแปลงไปตามปัจจัยต่างๆ ความคิด ทัศนคติ ตลอดจนการมองโลกและการใช้ภาษาของคนในสังคมย่อมมีการเปลี่ยนตามไปด้วย โดยเฉพาะมุมมองที่มีต่อเรื่องเพศของคนไทย ดังเห็นได้จากการแสดงออกผ่านสื่อประเภทต่างๆ หรือในที่สาธารณะ การกล่าวถึงเรื่องเพศหรือพฤติกรรมทางเพศจึงไม่ได้จำกัดอยู่แค่การนำธรรมชาติมาใช้ในการเปรียบเทียบดังเช่นวรรณกรรมในอดีตเท่านั้น เช่นวรรณกรรมเรื่องสั้น “ความน่าจะเป็น” ของปราบดา หยุ่น (2545) ที่กล่าวถึงการมีเพศสัมพันธ์ด้วยการใช้รูปภาษาที่แตกต่างไปจากเดิม ดังตัวอย่าง

“ขณะที่ข้าพเจ้ากับเพื่อนสาวกำลัง เล่นจ้ำจี้จ้ำไชกันอย่างสนุกสนาน ในห้องนอนชั้นสอง เสียงอึกทึกครึกโครมก็บังเกิดขึ้นบนดาดฟ้า เล่นเอาข้าพเจ้า ต้องเสียนุญ ชะงักจากการละเล่นพื้นบ้านอย่างไม่เต็มใจ”

(ความน่าจะเป็น, 2546, น. 73)

จากตัวอย่างข้างต้นเป็นการใช้รูปภาษาในเชิงเปรียบว่า “เล่นจ้ำจี้จ้ำไช” และ “การละเล่นพื้นบ้าน” เพื่อกล่าวถึงพฤติกรรมทางเพศ แสดงถึงความคิดที่คนไทยมีต่อเรื่องความสัมพันธ์ทางเพศนั้นได้เปลี่ยนไปโดยมองว่าเป็นการละเล่นเพื่อความสนุกสนาน ดังนั้น นอกจากบทอัครจริยจะหมายถึงบทหรือกรองที่มีการพรรณนาพฤติกรรมทางเพศระหว่างชายหญิง ซึ่งกล่าวให้เป็นที่เข้าใจโดยใช้โวหารเป็นสัญลักษณ์หรืออุปมาอุปไมยแล้ว บทอัครจริยยังหมายถึงการนำรูปภาษาซึ่งมีความหมายอ้างถึงสิ่งอื่นๆ มาใช้ในเชิงเปรียบเพื่อกล่าวถึงเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ด้วยเช่นกัน

เมื่อสังคมไม่เปิดกว้างให้พูดถึงเรื่องเพศได้อย่างอิสระและตรงไปตรงมา จึงต้องมีการหลีกเลี่ยงโดยนำรูปภาพาษาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องอื่นมาใช้แทน ดังจะเห็นได้จากการศึกษาคำเลี่ยง (Euphemism) ในภาษาไทย ของ แก้วใจ จันทรเจริญ (2532, น. 73) ซึ่งพบว่ามีการใช้คำเลี่ยงแทนที่คำต้องห้าม (taboo) ในเรื่องเพศเป็นจำนวนมาก แม้ว่าเรื่องเพศถือเป็นเรื่องต้องห้ามรุนแรงที่สุดในสังคมไทย ดังตัวอย่างของการใช้คำเลี่ยงที่เป็นรูปภาพาษาในเชิงเปรียบ เช่น “นกเขา” “มังกร” และ “อาวูธ” แทนคำเรียกอวัยวะเพศชาย วิธีการสื่อความหมายโดยการเปรียบเทียบนี้สอดคล้องกับจุดประสงค์ของการใช้คำเลี่ยงและข้อห้ามของสังคม กล่าวคือ ผู้พูดไม่จำเป็นต้องกล่าวถึงสิ่งที่ต้องการสื่อความหมาย คือ เรื่องเพศ อย่างตรงตัว แต่สามารถกล่าวถึงอีกสิ่งหนึ่งแทน บททัศนัยที่ปรากฏในวรรณกรรมไทยจึงเป็นการนำรูปภาพาษาที่มีความหมายในเชิงเปรียบเทียบมาใช้เพื่อกล่าวถึงการมีเพศสัมพันธ์ระหว่างตัวละครในวรรณกรรมเรื่องนั้นๆ ซึ่งการศึกษานี้ที่ผ่านมาเป็นการศึกษาทางด้านวรรณกรรม เช่น วิเคราะห์บททัศนัยในวรรณคดีไทยตั้งแต่สมัยกรุงศรีอยุธยาถึงรัตนโกสินทร์ตอนต้น ของ สุชาติ พงษ์พานิช (2517) ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความหมาย ลักษณะ ประวัติและโอกาสที่ปรากฏบททัศนัย วิเคราะห์ลักษณะการใช้สัญลักษณ์ในบททัศนัย ตลอดจนวิเคราะห์ในแง่สุนทรียะและสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับความเป็นศิลปะหรืออนาจารของบททัศนัย

ดังที่ได้กล่าวมาแล้วว่า บททัศนัยเป็นการนำรูปภาพาษาที่มีความหมายในเชิงเปรียบเทียบมาใช้เพื่อกล่าวถึงการมีเพศสัมพันธ์ รูปภาพาษาในเชิงเปรียบเทียบนี้ เรียกว่า “อุปลักษณ์” (metaphor) ซึ่งหมายถึง รูปภาพาษาที่เกิดจากการนำความหมายของคำไปใช้ในเชิงเปรียบเทียบ โดยเป็นการถ่ายโยงความคิดจากวงความหมายหนึ่งไปยังอีกวงความหมายหนึ่ง (Kövecses, 2002, p. 4) ดังนั้น อุปลักษณ์ในบททัศนัยตามแนวคิดเชิงภาษาศาสตร์ปริชาน จึงเป็นการนำรูปภาพาษาที่เกี่ยวข้องเรื่องต่างๆ เช่น ธรรมชาติ สัตว์ พืช การแสดง การละเล่น ฯลฯ มาใช้ในการกล่าวถึงเรื่องเพศ นอกจากนี้ การใช้รูปภาพาษาที่เป็นอุปลักษณ์ดังกล่าวยังสามารถสะท้อนระบบความคิดของคนในสังคมไทยที่มีต่อเรื่องเพศได้ด้วยเช่นกัน เนื่องจากทฤษฎีภาษาศาสตร์ปริชานมีความแนวคิดว่าการใช้ภาษาของมนุษย์สามารถสะท้อนให้เห็นถึงการรับรู้ การเข้าใจโลก ตลอดจนประสบการณ์ในด้านต่างๆ ของมนุษย์ได้ การศึกษาความหมายจึงต้องนำประสบการณ์เหล่านั้นมาวิเคราะห์ร่วมกับการใช้ภาษาของมนุษย์ด้วย (Ungerer and Schmid, 1996, pp. viii-xiv)

การศึกษาการใช้ภาษาเชิงเปรียบเทียบหรืออุปลักษณ์ในภาษาไทยที่ผ่านมา มีการศึกษาเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ เช่น การศึกษาความหมายเปรียบของคำศัพท์อวัยวะร่างกายใน

ภาษาไทย ของอุทุมพร มีเจริญ (2542) หรือการศึกษาอุปลักษณะสังคม ของ จิตติมา จารยะพันธ์ (2539) ซึ่งเป็นศึกษาจากข้อมูลข่าวกีฬาในหนังสือพิมพ์ไทย และงานวิจัยของ อูชา พฤตวิชัย วิบูลย์ (2544) ที่ศึกษาอุปลักษณะเรื่องการเมืองในภาษาไทยตามแนววรรณศาสตร์ปริชาน นอกจากนี้ พบว่ามีการศึกษาอุปลักษณะเชิงมโนทัศน์จากแหล่งข้อมูลภาษาต่างๆ ได้แก่ งานวิจัยของ มิริณดา บุร่งโรจน์ (2548) คือ อุปลักษณะเชิงมโนทัศน์เกี่ยวกับผู้หญิงในบทเพลงลูกทุ่งไทย และอุปลักษณะเชิงมโนทัศน์ของการใช้คำว่า “ใจ” ในภาษาไทย ของ สุกัญญา รุ่งแจ้ง (2548) เป็นต้น

จากการศึกษาเกี่ยวกับอุปลักษณะในภาษาไทยข้างต้น ผู้วิจัยพบว่ายังไม่มีการศึกษาอุปลักษณะเกี่ยวกับเรื่องเพศ และการศึกษาอุปลักษณะที่ปรากฏในบทละครของวรรณกรรมไทย ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาว่ารูปแบบภาษาที่นำมาใช้ในเชิงเปรียบเทียบเพื่อกล่าวถึงเรื่องเพศนั้นมีความหมายเกี่ยวข้องกับเรื่องใดบ้าง ยุคสมัยที่เปลี่ยนแปลงไปมีผลต่อความรู้สึกนึกคิดของผู้คนที่แสดงออกผ่านทางภาษาและสะท้อนมุมมองที่มีต่อเรื่องเพศเช่นไร โดยศึกษาอุปลักษณะเรื่องเพศจากบทละครในวรรณกรรมไทย เนื่องจากการศึกษครั้งนี้ไม่สามารถศึกษาการใช้ภาษาในชีวิตประจำวันของคนไทยในสมัยอดีตได้ วรรณกรรมจึงเป็นหลักฐานสำคัญที่บันทึกและสะท้อนความคิดและการใช้ภาษาของคนในสังคมไทยในอดีตจนกระทั่งปัจจุบัน

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาอุปลักษณะในบทละครของวรรณกรรมไทยตั้งแต่สมัยกรุงศรีอยุธยาถึงปัจจุบัน
2. เพื่อเปรียบเทียบอุปลักษณะในบทละครของวรรณกรรมต่างสมัย
3. เพื่อศึกษามโนทัศน์เรื่องเพศของคนไทยจากอุปลักษณะในบทละครของวรรณกรรมไทยตั้งแต่สมัยกรุงศรีอยุธยาถึงปัจจุบัน

1.3 สมมติฐานของการวิจัย

1. การใช้ภาษาแบบอุปลักษณะในบทละครของวรรณกรรมไทยมีความแตกต่างกันตามสมัย
2. การใช้ภาษาแบบอุปลักษณะในบทละครของวรรณกรรมไทยสามารถแสดงมโนทัศน์เกี่ยวกับเรื่องเพศของคนในสังคมได้

1.4 ขอบเขตของการวิจัย

1. ศึกษาเฉพาะอุปลักษณะในบทกวีของวรรณกรรมไทย 4 สมัย ทั้งประเภท ร้อยกรองและร้อยแก้ว
2. ศึกษาวรรณกรรมร้อยแก้วเฉพาะประเภทบันเทิง ได้แก่ นวนิยายและเรื่องสั้น
3. ศึกษาเฉพาะวรรณกรรมที่ได้รับการตีพิมพ์เผยแพร่เป็นรูปเล่ม
4. ไม่ศึกษาวรรณกรรมในสมัยสุโขทัย เนื่องจากวรรณกรรมในสมัยสุโขทัยเป็นวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับศาสนาหรือเป็นวรรณกรรมที่ใช้เพื่อสั่งสอน เช่น ไตรภูมิพระร่วง และสุภาษิตพระร่วง จึงไม่ปรากฏบทกวี
5. ไม่ศึกษาวรรณกรรมแปลหรือวรรณกรรมที่มีโครงเรื่องมาจากต่างประเทศ

1.5 วิธีดำเนินการวิจัย

1. ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแนวคิดทฤษฎีภาษาศาสตร์ปริธานอุปลักษณะ บทกวี และแนวคิดด้านวรรณกรรมไทย
2. การเก็บรวบรวมข้อมูล มีขั้นตอนดังต่อไปนี้
 - 2.1 แบ่งช่วงการศึกษาวรรณกรรมออกเป็น 4 สมัย ตามเหตุผลทางการเมือง สภาพสังคม และรัชสมัยของแต่ละช่วง ได้แก่ สมัยที่ 1 สมัยกรุงศรีอยุธยาและกรุงธนบุรี (พ.ศ. 1893-2324) สมัยที่ 2 สมัยรัตนโกสินทร์ตั้งแต่รัชกาลที่ 1-รัชกาลที่ 3 (พ.ศ. 2325-2394) สมัยที่ 3 สมัยรัตนโกสินทร์ตั้งแต่รัชกาลที่ 4-รัชกาลที่ 6 (พ.ศ. 2394-2468) และสมัยที่ 4 สมัยรัตนโกสินทร์ตั้งแต่รัชกาลที่ 7-ปัจจุบัน (พ.ศ. 2468 -2546)
 - 2.2 เก็บรวบรวมวรรณกรรมทั้งร้อยแก้วและร้อยกรองทั้ง 4 สมัย
 - 2.3 คัดเลือกวรรณกรรม 4 สมัย โดยวิธีการสุ่มตัวอย่างด้วยการจับฉลาก สมัยละ 58 เรื่อง เนื่องจากในช่วงสมัยกรุงศรีอยุธยาและกรุงธนบุรีมีจำนวนวรรณกรรมน้อยที่สุด คือ 58 เรื่อง ผู้วิจัยจึงอาศัยจำนวนวรรณกรรมที่ปรากฏในช่วงสมัยที่ 1 เป็นหลัก จากนั้นศึกษาวรรณกรรมในสมัยที่ 2 สมัยที่ 3 และสมัยที่ 4 เป็นจำนวนสมัยละ 58 เรื่อง เช่นเดียวกัน
 - 2.4 ด้วยเหตุที่ข้อมูลวรรณกรรมในสมัยที่ 4 มีเป็นจำนวนมาก ผู้วิจัยจึงศึกษาเฉพาะวรรณกรรมร้อยแก้วประเภทบันเทิง ซึ่งสามารถจำแนกได้เป็น 2 ประเภท ได้แก่ นวนิยายและเรื่องสั้น (กุหลาบ, 2517 น. 181) เนื่องมาจากการศึกษาเบื้องต้นพบว่าเป็นประเภทของ

วรรณกรรมที่มีโอกาสปรากฏทศวรรษมากที่สุด โดยการสุ่มตัวอย่างข้อมูลวรรณกรรมประเภทนวนิยายและเรื่องสั้นจากแหล่งข้อมูลที่เป็นตัวแทน ได้แก่

- สถาบันวิทยบริการจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- หอสมุดปรีดี พนมยงค์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
- หอสมุดมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

2.5 เก็บข้อมูลอุปลักษณณ์ในบททศวรรษของวรรณกรรมที่ได้จากการสุ่มตัวอย่างจำนวน 232 เรื่อง

3. การวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 วิเคราะห์และศึกษาความหมายของรูปภาพที่นำมาใช้เป็นอุปลักษณณ์เกี่ยวกับเรื่องเพศ โดยยึดความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 และการวิเคราะห์ตีความของผู้วิจัยในฐานะที่เป็นเจ้าของภาษาในการอธิบายรูปภาพที่เป็นอุปลักษณณ์ดังกล่าว

3.2 จัดประเภทอุปลักษณณ์ที่พบในบททศวรรษ

3.3 เปรียบเทียบรูปภาพที่ใช้เป็นอุปลักษณณ์ในบททศวรรษของวรรณกรรม

3.4 วิเคราะห์มโนทัศน์ของผู้ใช้ภาษาจากการใช้อุปลักษณณ์เรื่องเพศแต่ละสมัย

4. สรุปอภิปรายผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบถึงการใช้อุปลักษณณ์ในบททศวรรษที่ปรากฏในวรรณกรรมแต่ละสมัย
2. ทำให้ทราบถึงการเปลี่ยนแปลงในการใช้อุปลักษณณ์เพื่อกล่าวถึงเรื่องเพศในแต่ละสมัย
3. ทำให้ทราบถึงมโนทัศน์ที่สะท้อนมาจากการใช้อุปลักษณณ์เรื่องเพศของคนไทย

1.7 สัญลักษณ์ที่ใช้ในงานวิจัย

1. เครื่องหมาย $\longrightarrow$ เป็นสัญลักษณ์แสดงการถ่ายโยงความคิดหรือมโนทัศน์จากวงความหมายต้นทางไปยังวงความหมายปลายทาง

2. ... หมายถึง การละข้อความบางส่วน ซึ่งไม่นำมาแสดงในตัวอย่างการวิเคราะห์อุปลักษณ์

1.8 คำอธิบายศัพท์ที่ใช้ในงานวิจัย

1. อุปลักษณ์ (Metaphor) หมายถึง การนำความหมายของคำไปใช้ในเชิงเปรียบเทียบ ซึ่งมีความหมายต่างไปจากความหมายประจำคำ เกิดจากการถ่ายโยงความหมายจากวงความหมายหนึ่งไปยังอีกวงความหมายหนึ่ง
2. อุปลักษณ์เชิงมโนทัศน์ (Conceptual Metaphor) หมายถึง การใช้ภาษาเชิงเปรียบเทียบที่สะท้อนให้เห็นระบบความคิดหรือมโนทัศน์ของผู้ใช้ภาษา
3. อุปลักษณ์เรื่องเพศ หมายถึง การนำรูปภาพไปใช้ในเชิงเปรียบเทียบเพื่อกล่าวถึงเรื่องเพศ ซึ่งสามารถแสดงมโนทัศน์ของผู้ใช้ภาษาที่มีต่อเรื่องเพศได้
4. มโนทัศน์ (Concept) หมายถึง ความคิดความเข้าใจของมนุษย์ที่มีต่อเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ซึ่งเป็นผลมาจากการสังสมประสบการณ์และการเรียนรู้สิ่งต่างๆ ในชีวิตของมนุษย์ที่ผ่านมา
5. บทอัครัย หมายถึง รูปภาพที่มีความหมายในเชิงเปรียบเทียบ ซึ่งกล่าวถึงการมีความสัมพันธ์ทางเพศในวรรณกรรมทั้งประเภทร้อยกรองและร้อยแก้ว
6. การถ่ายโยงความหมาย (Mappings) หมายถึง ความสัมพันธ์ทางความคิดที่เกิดจากความสัมพันธ์ที่เป็นระบบระหว่างวงความหมายต้นทางกับวงความหมายปลายทาง ในลักษณะที่หน่วยทางความคิดของวงความหมายหนึ่ง คือวงความหมายต้นทาง สอดคล้องกับหน่วยของอีกวงความหมายหนึ่ง คือวงความหมายปลายทาง ซึ่งเป็นการเข้าใจรูปภาพในวงความหมายปลายทางผ่านการใช้รูปภาพในวงความหมายต้นทาง
7. ภาวสัมพันธ์ (Ontological correspondence) หมายถึง ความสัมพันธ์ระหว่างความหมายของรูปภาพในวงความหมายต้นทางกับความหมายของรูปภาพในวงความหมายปลายทาง ซึ่งเกิดจากการถ่ายโยงความหมายของรูปภาพที่มีสภาวะตรงกันหรือสอดคล้องกันในลักษณะที่สิ่งหนึ่งกลายเป็นอีกสิ่งหนึ่ง หรือสภาพของสิ่งหนึ่งกลายเป็นสภาพของอีกสิ่งหนึ่ง
8. ญาณสัมพันธ์ (Epistemic correspondence) หมายถึง ความสัมพันธ์ระหว่างความหมายของรูปภาพในวงความหมายต้นทางกับความหมายของรูปภาพในวงความหมายปลายทาง ในลักษณะที่เกิดการปฏิสัมพันธ์ของรูปภาพในวงความหมายต้นทางก่อนจะมีการถ่ายโยงความหมายไปยังวงความหมายปลายทาง ซึ่งไม่ได้มีลักษณะที่สิ่งหนึ่งกลายเป็นอีกสิ่งหนึ่ง แต่มีคุณลักษณะที่ธรรมชาติของสรรพสิ่งหนึ่ง กลายเป็นธรรมชาติของอีกสรรพสิ่งหนึ่ง